

عنوان مقاله:

قدرت در اندیشه ی علامه محمدتقی جعفری (ره)

محل انتشار:

نخستین کنگره بین المللی جامع علوم سیاسی ایران (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

مهدی رهبری - دانشجوی کارشناسی ارشد علوم سیاسی دانشگاه مازندران

محسن بزم آرا - دانشجوی کارشناسی ارشد علوم سیاسی دانشگاه مازندران

خلاصه مقاله:

علامه محمدتقی جعفری با رویکردی هنجاری به موضوع قدرت می پردازد. در دیدگاه وی، قدرت و انسان، دومفهوم تنیده به هم هستند و از آنجا که عامل به جریان اندازی قدرت، انسان است، پرداختن به این دو مفهوم در کنار یکدیگر ضروری می نماید. او معتقد است تحصیل قدرت بدون در نظر گرفتن انسان، بی فایده بوده بلکه بشریت را به ورطه ی سقوط می کشاند. از این منظر قدرت تنها در صورتی در مجرای صحیح خودش مورد استفاده قرار می گیرد که در اختیار انسان های تربیت شده و سالم باشد. انسان ها قبل از استفاده ی قدرت، باید از حیات طبیعی محض بیرون آمده و به حیات معقول دست پیدا کنند. تنها در این مرحله است که قدرت که عامل اصلی حرکت و تحول در جهان است، می تواند در مسیر اصلی خودش که پرورش و تکامل بشر است، به جریان بیفتد. به نظر او قدرت یک لایه ی سطحی و محسوس دارد و لایه ای معقول که جز انسانهای پرورش یافته که در حیات معقول زیست می کنند به سطح معقول قدرت دست پیدا نمی کنند. قدرت نعمت بزرگ الهی است و هیچ حرکتی در جهان بدون آن میسر نیست اما بدون دخالت انسان ها هیچ معنای مثبت یا منفی بر قدرت هموار نیست، بلکه این نوع استفاده ی بشر از قدرت است که آن را دارای معنی خاصی می کند. از نظر علامه جعفری، قدرت در نهایت اثر بخشی خود، تنها یک وسیله است اما انتخاب آن به عنوان هدف توسط انسانها، تباهی جوامع را به دنبال داشته است. قدرت همراه با خود آفات بسیاری را متوجه صاحب خویش می کند که در صورت عدم تذهیب نفس، فرد و جامعه را به تباهی می کشاند. به نظر وی اعمال قدرت به معنای حذف رقیب نیست بلکه توانایی پذیرش قدرت های رقیب، موجودیت قدرت را گسترش می دهد.

کلمات کلیدی:

علامه جعفری، قدرت، انسان، حیات طبیعی، حیات معقول، خود طبیعی، خود عالی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/635774>

